

Bánfai Zsolt

BUSÓTÁNC

Arcom helyén bikavérrel festett álarc.
Máteusz, a sokác faragta, mikor ujjai még, mint a sas karma,
szeme éles borotva, keze akkortájt nem remegett.
Bundámhoz kilenc bárányt öltem,

gatyaszáramban hat kiló szalma.
A festék tehát mélybordó, lángoló patak,
úgy emlékszem, ekkor fedeztem fel először a szépséget,
ahogy forrón ömlik a lüktető nyílásból.

A mohamedán erőst babonás nép, fele holdja
fénylik, mint az alma, mit ránk hagyott. Az éj leple alatt kitakarva
romboltuk az ellent, kos szarvát kölcsön kapva,

bevasalva talizmánt, ékszert, kardot, dárdát,
asszonyölet. A buja éjszaka rétjei kitágulnak a tudatban –
hűvös órán, talán álmukban törtünk rájuk.

GŐZGOMBÓC

Az egész gyerekkort áthatotta a héveknédli,
a sváb bableveshez való kenyér illata.
A kukta melegében, sós vízben főtt meg a megkelt
kalács, a kenyérféle gőzgombóc, mint apa,
a kertí munkás feje nyáron, saját levében, mikor
földet ásott, rákszerű csápokkal, apró pontszemekkel.
Bajsa nem volt, ahogy az izzadságban csúszott,
mégis néha hasonlított egy kapitális harcsára.
A kertben mindig volt mit ásni. Egyszer
lánctalpakat találtunk, uniformisokat, meg

katonák csontjait. Volt, amikor melegházat tártunk fel, üveglapok közötti tömegsírt. És a kantint, hol a főtisztek étkeztek. A feltárást később kiterjesztettük a tábornokok gyomortartalmára is: héveknédli volt bennük, félig emésztett. Anya gombócai, háborúk után.

*Apokalipszis most (1979), 2023
(olaj, vászon, 165 x 190 cm)*